

Lucka a Bak – nenápadní, ale velmi úspěšní

Psovod: Lucia Stemmerová

Pes: Bak Fešák

Zkoušky: sportovní kynologie – ZZO, ZOP, BH, ZPU-I, ZM, IPO-V

Obedience: OB1, OB2, OB3

Pokud je uvidíte na ulici, nenapadne vás, že zrovna tahle dvojka tvořená mladou slečnou a černobílým borderákem se od těch ostatních, které běžně na ulicích potkáváte, nějak liší. Sedmnáctiletá Lucia Stemmerová a její tříletý čtyřnohý parták Bak Fešák sice na první pohled vypadají oba nenápadně, ale za ty tři roky, co spolu žijí a sportují, toho dokázali opravdu hodně. Cvičí dogdancing, dogfrisbee, běhají agility a cizí jim není ani sportovní kynologie. Největších úspěchů ale dosahují v jednom z nejmladších kynologických sportů u nás, ve sportu zvaném obedience. Loni na mistrovství České republiky vybojovali druhé místo v nejvyšší třídě (OB3) a kvalifikovali se na letošní mistrovství světa do Bratislavy.

Věnujete se s Bakem úspěšně poměrně velkému množství sportů, který z nich nejvíc baví Baka a který naopak tebe?

Bak by si určitě vybral agility, když vidí překážku, okolní svět pro něj přestává existovat, ale baví ho i obrany. V té sportovní kynologii máme ale trochu problémy na stopách, protože Bak dělá rychleji, než přemýšlí a přechází lomy. Mě baví nejvíc obedience, je to výborný

sport pro všechny psy. Obedience můžou cvičit jak malá plemena, tak i psi, kteří mají problémy třeba na stopách nebo na obranách. Nejvíce se mi na tomto sportu líbí využívání pozitivní motivace, celé je to o radosti a o vztahu psa a psovoda.

Máte složeno několik zkoušek ze sportovní kynologie, úspěšně závodíte podle NZŘ.

Setkali jste se někdy s tím, že by na Baka koukali na obranách jako na exota?

Sportovní kynologii cvičíme v ZKO Vlašim, kde máme výborné figuranty, kteří nedělají rozdíly v plemenech a ani na závodech jsme se (zatím) nesetkali s tím, že by borderku považovali za exota. Rozhodlím se líbí rychlost, s jakou Bak cvičí, a „pouštěčky“, se kterými borderky nemívají problémy.

Je Bak tvůj první pes nebo už jsi někdy s nějakým psem cvičila?

Bak je můj druhý pes, doma mám ještě šestiletého maltézáčka, se kterým jsem běhala agility. Mě to hrozně bavilo, ale jeho moc ne, a tak když jsme se přestěhovali do domku, chtěla jsem psa na sport a volba padla na borderku. Původně jsem chtěla s Bakem dělat hlavně agility, ale poslušnost nám šla líp, tak jsme začali s obedience.

Jak dlouho tedy s Bakem děláte obedience?

Cvičíte nějak organizovaně nebo spíš sami doma?

Obedience děláme dva roky, tedy úplně od jejích začátků u nás, byli jsme i na prvních neoficiálních závodech v České republice. Cvičíme si spíš sami, ale já vedu tréninky obedience u nás na cvičáku v Benešově.

Říkala jsi, proč máš tento sport ráda. Co na něm naopak považuješ za nejtěžší?

Myslím, že oproti ostatním sportům je v obedience kladen mnohem větší důraz na přesnost. A to jak u psa, tak u psovoda. Psovod musí stát rovně, nesmí udělat opravdu žádný pohyb navíc, za to jsou hned bodové srážky. S tímhle mám pořád problémy, každý rozhodčí nám říká: „pes dobrý“. Pro psa je navíc těžké i prostředí. Cvičí se většinou ve výstavních halách, kde je poměrně velké množství rušivých vlivů a pes se musí neustále koncentrovat jen na psovoda a na cvičení, nesmí se nechat rozptylovat.

Měli jste s nějakým cvikem problémy? Co třeba kovová činka, kterou pes aportuje přes překážku v OB3? Většinou psů je kov v tlamě nepříjemný.

Ano, kovová činka pro nás byla, a v podstatě stále je, problém. Bak ji nemá rád. Drží ji, ale je na něm vidět, že by ji rád pustil. Ale

udělá to pro mě a pustí až na povel. Další náš problém je moje nervozita. Jsem před každým závodem strašně nervózní. Naštěstí je to Bakovi většinou jedno, jen když jsem opravdu hodně nervózní, tak se to na něj přeneslo a dělá blbosti, třeba jako na republice. Čím prestižnější je závod, tím je moje nervozita vyšší.

Jak často trénujete a jak vypadají vaše přípravy na závody? Cvičíte před závodem intenzivněji nebo naopak dáváš Bakovi volno?

Cvičíme v podstatě každý den krátce, jen pár cviků. Kromě toho ještě dvakrát týdně agility. Co se týče trénování před závodem, tak týden před závodem skoro necvičíme, když už, tak hlavně klidnější cviky, jako třeba rozlišování, ale jinak má Bak spíš volno, pak se víc těší.

Co považuješ za váš vůbec největší úspěch?

Tak za největší úspěch samozřejmě považuji kvalifikaci na mistrovství světa, které se bude konat letos v říjnu v Bratislavě. Samotná účast je pro mě spíš bonus, nejvíc si cením té kvalifikace. Bojím se nervozity a navíc budu v srpnu v zahraničí bez Baka, tak nevím, jak to cvičení pak bude vypadat.

Kolik bude mít Česká republika na mistrovství světa zástupců a jaké dáváš českému týmu šance?

Do Bratislavy jsme nominováni celkem tři. Je těžké odhadnout, jak bychom mohli dopadnout, protože obedience je u nás v podstatě pořád v začátcích, neustále tápeme, jak by to vlastně mělo vypadat. Největší pomocí jsou nám v tomto ohledu zahraniční závody a semináře. Myslím, že za poslední rok je znát obrovský pokrok (na rozdíl třeba od obedience na Slovensku), což je hlavně tím, že se organizovaného výcviku obedience u nás ujali ti správní lidé. Pokud bych měla odhadnout naše šance na mistrovství světa, řekla bych, že bychom mohli skončit někde uprostřed, určitě nebudeme poslední. Soudě podle mistrovství světa belgických ovčáků v Roudnici nad Labem, kde český tým skončil na čtvrtém místě.

Co bys závěrem našeho rozhovoru doporučila lidem, kteří by chtěli se svým psem obedience zkusit?

Určitě bych jim poradila, aby se zúčastnili semináře obedience nebo výcvikového tábora pod vedením zkušeného instruktora a hlavně aby se nevzdávali, pokud budou mít v začátcích nějaký problém, protože řešení se vždycky najde.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů nejen v obedience.

Renata Voldánová ■

Foto: autorka

Více informací o Lucce a Bakovi na www.bakfesakborec.cz